

Sygn. akt II CNP 40/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 stycznia 2017 r.,
skargi M. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Rejonowego w Z. z dnia 8 lipca 2014r., sygn. akt I C [...]
wydanego w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko [...] "F." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód wystąpił ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Z. z 8 lipca 2014 r. Zarzucił, że do wydania tego orzeczenia doszło z naruszeniem art. 5 k.p.c. poprzez nieudzielenie mu stosownych pouczeń, chociaż występował bez adwokata, art. 227 k.p.c. przez nierozpoznanie wszystkich wniosków dowodowych, jakie zgłosił oraz art. 232 k.p.c.

Skarżący oświadczył, że rzeczywista szkoda, jaką poniósł w związku z wydanym wyrokiem wynosi nie mniej niż wskazana przez niego wartość przedmiotu sporu, to jest 18.502 zł wraz z odsetkami ustawowymi.

Powód stwierdził, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a wniesienie skargi od orzeczenia Sądu pierwszej instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.) tłumaczył tym, że nie może się zgodzić z zaskarżonym orzeczeniem, które narusza jego elementarne poczucie sprawiedliwości i zaufania do sądów oraz ich pracowników.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, o ile przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania czy choćby skargi kasacyjnej. W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. źródłem szkody, do naprawienia której zmierza osoba zabiegająca o prejudykat i wnosząca skargę przewidzianą tym przepisem ma być

wydanie niezgodnego z prawem wyroku kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś uchybienia, które sąd miał popełnić w toku postępowania.

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez wydanie wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z poglądem ustalonym w orzecznictwie, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonywającego wyводу wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, BSN 2006, nr 4, s. 10).

Reasumując trzeba stwierdzić, że wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący nie uprawdopodobnił, by przez wydanie zaskarżonego wyroku doszło do wyrządzenia mu szkody. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł o odrzuceniu skargi.

[aw]

jw